

No. No els vull parlar avui dels perills que alguns continguts en Internet tenen per als nens o adolescents, sinó més aviat de tot el contrari. M'explico. Una de les característiques bàsiques del comerç i la comunicació via Internet és la dificultat per saber la identitat verdadera de qui hi ha a l'altra banda del cable. Aquesta falta de contacte personal i la desconfiança que aquesta situació genera és un dels motius principals pels quals el desenvolupament del comerç electrònic està sent més lent del que s'esperava. Altrament, els llocs d'Internet que més atenció atreuen i, cosa més important, durant més temps, són les webs financeres i totes aquelles relacionades amb transaccions borsàries, inversions, etc. Barregi's convenientment un adolescent espavilat, la capacitat d'amagar la seva edat real i el desig d'enriquiment ràpid i es tenen tots els ingredients per a les històries que els vull explicar.

Cole Bartiromo, un adolescent de Califòrnia que vivia amb els pares prop de San Diego, està acusat per la Co-

Perill! Adolescents a la xarxa

José García-Montalvo

Professor del departament d'economia i empresa. Universitat Pompeu Fabra

missió del Mercat de Valors dels Estats Units d'haver estafat més d'un milió de dòlars a través de la seva web *Invest Better* (inverteix millor). El mecanisme era una simple variant de les estructures piramidals que abans se solien realitzar mitjançant el correu regular. A la seva web es deia que existia un equip de professionals de la inversió molt capaços que només invertien en "coses segures". Com a client es podia escollir entre guanyar un 125 per cent en tres dies o un 2.500 per cent en tres setmanes. Òbviament, els començaments van ser bufar i fer ampolles perquè amb els diners dels nous inversors s'anava pagant als primers cli-

ents. No obstant això, les coses, com sempre succeeix en aquests esquemes, es compliquen ràpidament quan els pagaments augmenten i el nombre de nous inversors no creix a prou ritme per mantenir-los. Què feia l'adolescent amb el diner recaptat? L'invertia en una cosa tan segura com un casino a Costa Rica (també a través de la xarxa).

Amb anterioritat, un jove de 15 anys, Jonathan Lebed, havia estat el primer menor en la història contra qui havia presentat càrrecs la Comissió del Mercat de Valors nord-americana. El mecanisme de Lebed per fer-se seu un milió de dòlars era una mica més sofisticat. És el que s'anomena a la xarxa

el *pump and dump* (inflar i vendre). Comprava algunes accions poc negociades (*penny stocks* o accions d'un cèntim) i enviava milers de missatges a webs i xats de notícies financeres dient que aquests valors es revaloritzarien de manera meteòrica, cosa que provocava la pujada dels seus preus, moment en el qual aprofitava per vendre's les accions. La cosa no li va sortir malament del tot, perquè després del judici ha estat capaç de retenir mig milió de dòlars.

De totes maneres, el fet que els protagonistes d'aquestes històries fossin quasi nens i fessin servir la xarxa per amagar la seva edat no ha de confondre. Molts encara es recorden dels assessors financers que recomanaven comprar Terra quan estava a 130 euros prometent que arribaria fins als 200. L'única diferència entre tots dos casos és que els uns amaguen la seva joventut amb els seus coneixements d'informàtica, mentre que els altres, aquests ja adults, amaguen el seu atreviment i, per què no dir-ho, insensatesa, rere uns botons de puny daurats.